

Jodi Picoult

DE TWEEDE
DOCHTER

the house of books

Eerste druk, oktober 2011

Oorspronkelijke titel

My Sister's Keeper

Uitgave

Atria Books, New York

© 2004 by Jodi Picoult

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2005 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

This edition published by arrangement with the original Publisher,
Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

Vertaling

Harry Naus

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

HillCreek Pictures

Foto auteur

Michael Piazza

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3251 3

D/2011/8899/152

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In mijn vroegste herinnering ben ik drie jaar en probeer ik mijn zus te vermoorden. Soms is die herinnering zo duidelijk dat ik het gekriebel van de kussensloop onder mijn hand kan voelen, en haar puntige neus die in mijn handpalm drukt. Natuurlijk had ze niet de geringste kans tegen mij. Toch ging het niet zoals gepland. Mijn vader liep naar binnen terwijl hij het huis voor de nacht aan het instoppen was. Hij leidde me terug naar mijn eigen bed. 'Dat... zal ik als nooit gebeurd beschouwen,' zei hij tegen me.

Toen we opgroeiden, leek het of ik niet bestond, behalve in relatie tot haar. Ik keek toe terwijl ze sliep, een eindje verder in de kamer – een langgerekte schaduw vormde de verbinding tussen onze bedden – en bedacht manieren om het zover te laten komen. Haar cornflakes met gif bestrooien. Een gevaarlijke onderstroom in de branding voor de kust. Een bliksem-schicht.

Uiteindelijk heb ik mijn zus niet vermoord. Ze deed dat helemaal alleen. Althans, dat maak ik mezelf wijs.

MAANDAG

Broer van me, ik ben het vuur
Dat onder de oceaanbodem raast.
Ik zal jou nooit ontmoeten, broer van me...
In elk geval niet de eerstvolgende jaren;
Misschien over duizenden jaren, broer van me.
Dan zal ik je warmen,
Je dicht tegen me aanhouden, je omhullen, telkens weer,
En jou benutten en veranderen...
Misschien over duizenden jaren, broer van me.

– CARL SANDBURG, 'Kin'

In mijn vroege jeugd was het grote mysterie waar ik mee zat niet zozeer de vraag *hoe* baby's werden gemaakt, maar *waarom* ze op de wereld werden gezet. Hoe alles in zijn werk ging was mij duidelijk – mijn oudere broer Jesse had me bijgepraat – hoewel ik er in die periode van overtuigd was dat hij de helft verkeerd begrepen had. Andere kinderen van mijn leeftijd hadden het er druk mee om in het klaswoordenboek *penis* en *vagina* op te zoeken zodra de lerares zich had omgedraaid. Ik hield me echter met andere bijzonderheden bezig. Zoals het gegeven dat sommige moeders maar één kind hadden, terwijl in andere gezinnen het kroost zich voor je ogen leek te vermenigvuldigen. Of het feit dat het nieuwe meisje op school – Sedona – tegen iedereen die het maar wilde horen zei dat ze genoemd was naar de plaats waar ze was gemaakt in de periode dat haar ouders daar op vakantie waren ('*Maar goed dat ze niet in Jersey City zaten,*' zei mijn vader altijd).

Nu ik dertien ben, zijn deze verschillen alleen maar gecompliceerder geworden: het meisje uit de achtste klas dat de school niet afmaakte omdat ze *ongehuwd zwanger werd*; een buurvrouw die *ervoor zorgde dat ze zwanger werd* in de hoop dat ze haar echtgenoot er dan van kon weerhouden echtscheiding aan te vragen. Ik verzeker u dat als er vandaag buitenaardse wezens op aarde zouden landen en serieus onderzoek zouden doen naar de reden waarom er baby's op de wereld worden gezet, zij tot de conclusie zouden komen dat de meeste mensen per ongeluk een kind krijgen, of omdat ze op een zekere avond te veel hebben gedronken, of omdat voorbehoedsmiddelen niet honderd procent veilig zijn, of om duizend andere bepaald niet flatterende redenen.

Daarentegen werd ik geboren om een zeer specifiek doel te dienen. Ik was niet het resultaat van een goedkope fles wijn, of van een volle maan, of van een vurig moment. Ik werd geboren omdat een wetenschapper het voor elkaar had gekregen de eitjes van mijn moeder en het sperma van mijn vader te koppelen en aldus een specifieke combinatie van kostbaar genetisch materiaal te creëren. Sterker nog, toen Jesse me vertelde hoe baby's werden gemaakt en ik – de grote ongeloo-

vige – vervolgens besloot mijn ouders naar de waarheid te vragen, kreeg ik meer dan waar ik op gerekend had. Ze zeiden dat ik moest gaan zitten, waarna ze me het gebruikelijke verhaal opdisten, natuurlijk – maar ze legden ook uit dat ze specifiek voor dat kleine embryonale persootje, mij dus, hadden gekozen omdat ik mijn zus Kate zou kunnen redden. ‘We hielden nog meer van je...’ zei mijn moeder nadrukkelijk, ‘... omdat we exact wisten wat we zouden krijgen.’

Hierdoor ging ik me echter afvragen wat er gebeurd zou zijn als Kate gezond was geweest. De kans bestaat dat ik dan nog steeds in de hemel of waar dan ook zou rondzweven en erop wachtte gekoppeld te worden aan een lichaam om vervolgens enige tijd op aarde te vertoeven. Ongetwijfeld zou ik dan geen deel uitmaken van deze familie. Want weet u, in tegenstelling tot de rest van de vrije wereld ben ik hier niet per ongeluk gearriveerd. En als uw ouders u om een bepaalde reden hebben, dan kan die reden maar beter bestaan. Want zodra die weg is, bent u dat ook.

Pandjeshuizen mogen dan uitpuilen van de rommel, ze vormen als u het mij vraagt – niet dat u dat zou doen – ook een kweekvijver voor verhalen. Wat was er gebeurd om iemand zover te krijgen dat hij de Nog-Nooit-Gedragen-Solitair ging verhandelen? Wie had zo dringend contant geld nodig dat hij een teddybeer verkocht die nog maar één oog had? Nu ik naar de balie loop, vraag ik me af of iemand zichzelf dezelfde vragen zal stellen wanneer hij naar dit medaillon kijkt terwijl ik op het punt sta hem van de hand te doen.

De man achter de kassa heeft een neus die aan een raap doet denken. Zijn ogen liggen zo diep in de kassen dat ik me niet kan voorstellen dat hij voldoende ziet om zijn business draaiende te houden. ‘Iets nodig?’ vraagt hij.

Ik probeer er alles aan te doen om te voorkomen dat ik me omdraai en naar de deur loop, waarbij ik dan net zou doen of ik hier per vergissing was binnengelopen. Wat mij daarvan weerhoudt is de wetenschap dat ik niet de eerste ben die voor deze balie staat en hét voorwerp vasthoudt waarvan ik dacht dat ik daar nooit en te nimmer afstand van zou doen.

‘Ik heb iets te verkopen,’ zeg ik tegen hem.

‘Word ik geacht te raden wat dat is?’

‘O.’ Terwijl ik slik haal ik het medaillon uit de zak van mijn spijkerbroek. Het hartje valt op het glazen blad van de balie; de ketting als een poel eromheen. ‘Goud. Veertien karaat,’ zeg ik op een aansmeurende toon. ‘Amper gedragen.’ Dat is gelogen. Tot vanochtend heb ik hem gedurende zeven jaar constant om gehad. Toen ik zes was, had mijn vader me het sieraad na de beenmergpunctie, het verzamelen van

beenmergmateriaal, overhandigd. Hij zei dat iemand die haar zus zo'n kostbaar geschenk had gegeven er zelf ook een verdiende. Terwijl ik het daar op de balie zie liggen, voelt mijn hals bloot en rillerig aan.

De eigenaar houdt een loep bij zijn oog, dat vervolgens bijna de normale grootte lijkt te krijgen. 'Ik geef je er twintig voor.'

'Dollars?'

'Nee, peso's... wat denk je wel?'

'Deze is vijf keer zoveel waard!' Ik doe een gok.

De winkeleigenaar haalt zijn schouders op. 'Ik ben niet degene die het geld nodig heeft.'

Ik pak het medaillon op en berust in de bekrachtiging van de deal, waarna er iets heel vreemds gebeurt – mijn hand klampt zich gewoon vast aan het medaillon, als de Kaken van het Leven. Mijn gezicht wordt rood door de inspanning die ik me moet getroosten om mijn vingers te openen. Het lijkt wel een uur te duren voordat het medaillon in de open hand van de winkeleigenaar valt. Hij blijft mij aankijken, nu met een meelevende blik. 'Zeg dat je hem hebt verloren,' stelt hij voor. Het advies krijg ik er gratis bij.

Als meneer Webster besloten zou hebben het woord *freak* in zijn woordenboek op te nemen, dan zou *Anna Fitzgerald* de beste definitie zijn die hij maar gegeven kon hebben. Het gaat om meer dan alleen mijn uiterlijk: zo mager als een vluchteling, met borsten die praktisch niets voorstellen, zandkleurig haar en verbind-de-puntjes-sproeten op mijn wangen. Sproeten die, laat ik u dat vertellen, niet verbleken met behulp van citroensap, zonnebrandcrème of zelfs maar – triest om dat te moeten zeggen – schuurpapier. Nee, God had op mijn geboortedag klaarblijkelijk last van een of ander humeur, aangezien hij aan deze fabelachtige fysieke combinatie het grotere plaatje toevoegde – het gezin waarin ik geboren ben.

Mijn ouders probeerden een normale gezinssituatie te creëren, maar dat is een relatief begrip. De waarheid is dat ik nooit echt kind ben geweest. En om eerlijk te zijn waren Kate en Jesse dat evenmin. Ik vermoed dat mijn broer misschien in gunstiger omstandigheden heeft verkeerd gedurende de vier jaar voordat bij Kate de diagnose werd gesteld. Maar sindsdien hebben we het te druk gehad met omkijken om onstuimig te kunnen opgroeien. U weet dat de meeste jonge kinderen zichzelf als cartoonpersonages beschouwen – als een aambeeld op hun hoofd valt, zijn ze in staat hun lijf van het trottoir te pulken en weer verder te gaan. Nou, ik heb dat geen moment geloofd. Hoe kon ik dat ook als we aan de eettafel praktisch gesproken ook voor de Dood deden?

Kate lijdt aan acute promyeloïde leukemie. Eigenlijk is dat niet he-

lemaal waar – momenteel lijdt ze er niet aan. Als een beer houdt die ziekte echter een winterslaap onder haar huid tot het beest weer besluit te gaan brullen. De diagnose werd gesteld toen ze twee was; nu is ze zestien. *Moleculaire recidief, granulocyten, portacath* – deze woorden maken deel uit van mijn vocabulaire, ook al zal ik ze nooit tegenkomen in welk schoolproefwerk dan ook. Ik ben een allogene donor – twee zussen die in genetisch opzicht perfect bij elkaar passen. Wanneer Kate leukocyten, stamcellen of beenmerg nodig heeft om haar lichaam voor de gek te houden en het te laten denken dat het gezond is, dan ben ik degene die daarin voorziet. Vrijwel altijd wanneer Kate wordt opgenomen, beland ik eveneens in het ziekenhuis.

Dat alles heeft echter niets te betekenen, behalve dan dat u niet moet geloven wat u over mij te horen krijgt, en al helemaal niet wat ik u vertel.

Terwijl ik de trap naar boven neem, loopt mijn moeder in de zoveelste baljurk haar kamer uit. 'Ah,' zegt ze, terwijl ze zich naar me toedraait. 'Jij bent precies het meisje dat ik even nodig heb.'

Ik trek de rits van haar jurk naar boven toe dicht en kijk naar haar terwijl ze zich telkens omdraait. Mijn moeder zou mooi kunnen zijn indien ze in het leven van iemand anders terecht was gekomen. Ze heeft lang donker haar en de broze sleutelbeenderen en schouders van een prinses. Maar haar mondhoeken wijzen naar beneden, alsof ze vervelend nieuws heeft moeten incasseren. Veel vrije tijd heeft ze niet. Haar agenda kan namelijk drastisch veranderen zodra mijn zus een blauwe plek of een neusbloeding oploopt. De vrije tijd die ze tot haar beschikking heeft, brengt ze echter bij Bluefly.com door, waar ze belachelijk extravagante avondjaponnen bestelt voor gelegenheden en plaatsen waar ze nooit heen zal gaan. 'Wat vind je ervan?' vraagt ze.

De japon heeft alle zonsondergangskleuren en is gemaakt van materiaal dat ruist zodra ze zich beweegt. Een strapless model van het soort dat een filmster zou dragen wanneer ze over een rode loper paradeert – absoluut niet het kledingvoorschrift dat geschikt is in een voorstedelijk huis in Upper Darby, Rhode Island. Mijn moeder schikt haar lokken in een knot en houdt ze op hun plaats. Op haar bed liggen nog eens drie jurken – de ene nauwsluitend en zwart, de andere voorzien van pijpkraaltjes, en de derde lijkt onmogelijk klein. 'Je ziet er...'

Vermoeid uit. De woorden roeren zich achter mijn lippen.

Bewegingloos blijft mijn moeder staan, waarbij ik me afvraag of ik die woorden onbedoeld heb uitgesproken. Ze houdt een hand omhoog, maant me tot zwijgen terwijl ze met haar hoofd, dat ze een beetje schuin houdt, naar de open deur wijst. 'Hoorde jij dat ook?'

'Wat moet ik gehoord hebben?'

'Kate.'

‘Ik heb niets gehoord.’

Maar ze geloof mij niet op mijn woord. Wanneer Kate in het geding is, hoeft niemand daarop te rekenen. Vastberaden neemt ze de trap naar boven, opent de deur van onze slaapkamer en treft Kate hysterisch aan op haar bed, waarna zomaar opeens de wereld opnieuw instort. Mijn vader, een amateur-astronoom, had ooit geprobeerd mij uit te leggen wat zwarte gaten precies zijn, en dat ze zo zwaar zijn dat ze alles, zelfs het licht, rechtstreeks in hun centrum absorberen. Dit soort momenten vormt hetzelfde soort vacuüm. Ongeacht waar je je aan vastklampt, je wordt hoe dan ook meegezogen.

‘Kate!’ Mijn moeder laat zich op de vloer zakken, die stomme jurk van haar ligt als een wolk om haar heen. ‘Kate, schatje, waar heb je pijn?’

Kate omhelst een kussen dat ze tegen haar buik houdt. De tranen blijven over haar wangen stromen. Haar doffe bleke haar plakt in klamme slierten op haar gezicht, en haar ademhaling is te gespannen. Als aan de grond genageld sta ik in de deuropening van mijn eigen kamer en wacht op instructies. *Bel papa. Bel 911. Bel dr. Chance.* Zover wil mijn moeder het echter nog niet laten komen en ze probeert eerst een verklaring uit Kate te krijgen. Ze schudt haar door elkaar. ‘Het is Preston,’ zegt Kate snikkend. ‘Hij maakt het voorgoed uit met Serena.’

Op dat moment merken we de televisie op. Op het scherm is een blonde knapperd te zien die een verlangende blik werpt op een vrouw die bijna net zo hard schreeuwt als Kate, waarna hij de deur achter zich dichtsmijt. ‘Maar waar heb je pijn?’ vraagt mijn moeder, die ervan overtuigd is dat er meer aan de hand moet zijn dan alleen dat.

‘O, goeie genade,’ zegt Kate snotterend. ‘Heb je enig idee hoeveel Serena en Preston samen hebben doorgemaakt? Heb jij enig idee...?’

De kramp – net een vuist – in mijn maag wordt minder nu ik weet dat alles in orde is. Het woordje normaal is in ons huis als een deken die tekort is voor het bed; soms lig je er lekker onder, dan weer bibber je van de kou. Het ergste is dat je nooit weet welke van de twee situaties het gaat worden. Ik ga op het voeteneinde van Kate’s bed zitten. Ik ben pas dertien, maar al langer dan zij, en zo nu en dan nemen mensen per vergissing aan dat ik de oudere zus ben. Deze zomer was ze in verschillende perioden smoorverliefd geweest op respectievelijk Callahan, Wyatt en Liam, de mannelijke hoofdrolspelers in deze soap. Nu draait denk ik alles om Preston. ‘Zoals die kidnapping, wat een ellende,’ breng ik spontaan te berde; die verhaallijn had ik feitelijk gevolgd. Terwijl ze in het ziekenhuis aan de dialyse lag, had ze me die aflevering op video laten zetten.

‘En die keer dat ze bijna per vergissing met zijn tweelingbroer was getrouwd,’ voegt Kate eraan toe.

‘Vergeet dat bootongeluk niet, waarbij hij om het leven kwam. Twee maanden geleden, in ieder geval.’ Mijn moeder mengt zich in het gesprek. Ik herinner me dat ze in het ziekenhuis, zittend naast Kate, eveneens stevast naar die soap keek.

Voor het eerst lijkt Kate de kleren van mijn moeder op te merken. ‘Wat heb jij in hemelsnaam *aan*?’

‘O, iets dat ik ga terugsturen.’ Ze gaat vóór me staan zodat ik de rits naar beneden kan trekken. Deze postorderneurose zou bij iedere andere moeder een belletje laten rinkelen om vooral in therapie te gaan. Voor mijn moeder zou het waarschijnlijk als een gezond intermezzo worden gezien. Ik vraag me af of ze dit zo leuk vindt omdat ze op deze manier even in de huid van iemand anders kan kruipen. Of dat het om de mogelijkheid gaat een omstandigheid terug te sturen die gewoon niet bij je past. Ze kijkt Kate strak aan. ‘Weet je zeker dat je nergens pijn hebt?’

Nadat mijn moeder is vertrokken, zakt Kate een beetje weg. Je zou het niet op een andere manier kunnen omschrijven – het feit dat ze snel bleker wordt, de wijze waarop ze in de kussens aan het verdwijnen is. Naarmate ze zieker wordt, vervaagt ze beetje bij beetje, tot ik op een dag wakker word en ik haar naar ik vrees helemaal niet meer kan zien. ‘Opzij,’ beveelt Kate. ‘Je zit voor m’n beeld.’

Dus ga ik op mijn eigen bed zitten. ‘Dit gaat alleen over wat er volgende week te zien valt.’

‘Nou ja, als ik vannacht doodga, wil ik weten wat ik zal missen.’

Ik schud de kussens op en schik ze onder mijn hoofd. Zoals gebruikelijk heeft Kate die van mij met die van haar geruild, waardoor zij nu alle donzige kussens heeft die niet als keien in je nek aanvoelen. Ze wordt verondersteld dit verdiend te hebben omdat ze drie jaar ouder is dan ik, of omdat ze ziek is, of vanwege het feit dat de maan zich in het sterrenbeeld Waterman bevindt – er is *altijd* wel een reden. Door de spleetjes van mijn ogen kijk ik naar de televisie en zou het liefst gaan zappen, hoewel ik weet dat ik geen schijn van kans maak. ‘Preston ziet eruit of hij van plastic is.’

‘Waarom heb ik jou gisteren dan zijn naam in je kussen horen fluisteren?’

‘Kop dicht!’ zeg ik.

‘Houd *jij* je waffel maar.’ Vervolgens glimlacht Kate naar me. ‘Maar hij is waarschijnlijk *toch* homo. Wat zonde, gezien het feit dat de zus-sen Fitzgerald...’ Midden in de zin onderbreekt ze zichzelf en huivert. Ik rol meteen om, met het gezicht naar haar toe.

‘Kate?’

Ze wrijft over het onderste gedeelte van haar rug. ‘Niets.’

Het zijn haar nieren. ‘Zal ik mama roepen?’

‘Nog niet.’ Ze reikt over haar bed heen naar het mijne. De bedden staan zo ver van elkaar vandaan dat we elkaar net kunnen aanraken als we daar moeite voor doen. Ik steek eveneens mijn hand uit. In onze vroege kindertijd maakten we altijd deze brug en probeerden we zoveel mogelijk barbiepoppen erop te laten balanceren.

De laatste tijd heb ik last van nachtmerries. In die akelige dromen ben ik in zoveel stukjes gesneden dat er niet genoeg van mij over is om me weer in elkaar te zetten.

Mijn vader zegt dat vuur zichzelf opbrandt en verstikt, tenzij je een raam opendoet, zodat er zuurstof bij kan. Ik neem aan dat ik dat in wezen aan het doen ben; maar ja, mijn vader zegt ook dat als de vlammen aan je kuiten likken er niets anders opzit dan dat je een of twee muren sloopt om überhaupt te kunnen ontsnappen. Dus wanneer Kate als gevolg van haar medicijnen in slaap valt, pak ik de leren opbergmap die ik tussen mijn matras en de boxspring heb verstopt en ga naar de badkamer voor wat privacy. Ik weet dat Kate heeft zitten snuffelen – ik heb een rood draadje tussen de rits van mijn opbergmap gespannen om erachter te komen wie zonder mijn toestemming heeft zitten rondneuzen tussen mijn spulletjes. Hoewel het draadje is geknapt, mis ik in de opbergmap niets. Ik draai de waterkraan van het bad open, zodat het klinkt of mijn aanwezigheid hier een reden heeft, waarna ik op de vloer ga zitten om het geld te tellen.

Als je de twintig dollar van het pandjeshuis erbij rekent, heb ik in totaal honderdzesendertig dollar en zevenentachtig cent. Dat zal niet voldoende blijken, maar er moet een manier zijn om dat probleem op te lossen. Toen Jesse die aftandse Jeep kocht, had hij zelf evenmin die tweeduizend en negenhonderd dollar. Hij had bij de bank een of andere lening afgesloten. Uiteraard moesten ook mijn ouders die formulieren ondertekenen. Ik betwijfel of ze bereid zijn dat ook voor mij te doen, in de gegeven omstandigheden. Ik tel het geld voor de tweede keer, voor het geval de bankbiljetten zich op miraculeuze wijze hebben vermenigvuldigd. Maar aan een rekensom valt niet te tornen; het totale bedrag blijft hetzelfde. Vervolgens lees ik de krantenknipsels.

Campbell Alexander. Ik vind het een stomme naam. Een naam die klinkt als een te duur bardrankje, of als een makelaarskantoor. Maar op de levensloop van deze man valt niets af te dingen.

Om bij de kamer van mijn broer te komen, moet je feitelijk eerst het huis uitlopen, en dat is precies zoals hij het graag wil. Toen Jesse zeshien werd, verhuisde hij naar de zolderkamer boven de garage – een perfecte regeling, aangezien hij niet wilde dat mijn ouders zagen wat hij aan het doen was. Trouwens, mijn ouders waren er eigenlijk ook niet bepaald op gespist om dat te zien. Zijn kamer wordt geblokkeerd

door vier sneeuwbanden, een muurtje van kartonnen dozen en een gekanteld eiken bureau. Soms denk ik dat Jesse die obstakels daar zelf plaatst om het voor anderen simpelweg moeilijker te maken zijn stek te bereiken.

Ik klauter over de rommel heen de trap op, die trilt als gevolg van de basversterker van zijn stereo-installatie. Het neemt bijna vijf hele minuten in beslag voordat hij me hoort kloppen. 'Wat is er?' snauwt hij, terwijl hij de deur op een kier doet.

'Mag ik binnenkomen?'

Daar denkt hij eerst twee keer over na, waarna hij een stap terug doet om me erin te laten. De kamer is vergeven van vuile kleren, tijdschriften en doosjes met restanten van de afhaalchinees. Het stinkt er naar de met zweet doordrenkte onderbroek van een ijshockeyer. Het enige plekje dat er netjes uitziet is het schap waar Jesse zijn speciale collectie bewaart – een zilveren Jaguar-embleem, een Mercedes-symbool, een Mustang-paard. Motorkapornamenten waarvan hij me heeft verteld dat hij die zomaar ergens heeft gevonden. Desalniettemin ben ik niet stom genoeg om hem ook daadwerkelijk te geloven.

Begrijp me niet verkeerd – het is niet zo dat mijn ouders zich niet om Jesse bekommeren of dat het hun niet kan schelen in welke problemen hij mogelijk verwickeld is geraakt. Het is alleen zo dat ze niet echt de tijd nemen naar hem om te zien. Het betreft namelijk een probleem dat in de hiërarchie der prioriteiten van een lagere orde is.

Jesse negeert me en gaat terug naar wat hij achter in de kamer tussen de rotzooi aan het doen was. Een Crock-Pot trekt mijn aandacht, een exemplaar dat enkele maanden geleden spoorloos uit de keuken is verdwenen. Het ding staat nu op Jesse's televisie, waarbij een koperen buisje onder het deksel vandaan spiraalt en naar beneden voert, dwars door een plastic, met ijs gevulde melkkan om uiteindelijk uit te komen in een glazen Mason-kan. Jesse mag dan misschien een borderline-delinquent zijn, briljant is hij wel. Net als ik op het punt sta dat geval aan te raken, draait Jesse zich om. 'Hé!' Hij vliegt bijna naar de bank om mijn hand weg te slaan. 'Je bent de condensspiraal aan het versjteren.'

'Is dit wat ik denk dat het is?'

Er kruipt een kwalijke grijns over zijn gezicht. 'Dat hangt ervan af wat jij denkt dat het is.' Met een te heftige beweging maakt hij de Mason-kan open, waardoor er vloeistof op de vloerbedekking drupt. 'Proef maar eens.'

Hoewel het een gedistilleerd goedje van spuug en lijm betreft, is het resultaat een illegaal gestookte whisky met een wel zeer krachtige uitwerking. Een vlammenzee raast zo snel door mijn buik en benen dat ik weer op de bank val. 'Walgelijk,' zeg ik, happend naar adem.

Jesse lacht en neemt eveneens een slok. Hij heeft er duidelijk minder moeite mee om het goedje door zijn keel te krijgen. 'Nou dan, wat wil je van me?'

'Hoe weet jij dat ik wat van je wil?'

'Omdat hier niemand zomaar een praatje met me komt maken,' zegt hij terwijl hij op de armleuning van de bank zit. 'En als het iets met Kate te maken had, zou je dat inmiddels aan me hebben verteld.'

'Het heeft *wel* met Kate te maken... min of meer.' Ik druk de krantenknipsels in de hand van mijn broer. Knipsels die meer zeggen dan ik in staat ben uit te leggen. Hij leest ze snel door, waarna hij me strak aankijkt. Zijn ogen zijn voorzien van de meest fletse zilverachtige kleurschakering, zo verrassend dat je soms helemaal kunt vergeten wat je wilt zeggen zodra hij je aanstaart.

'Zit niet met het systeem te rotzooien, Anna,' zegt hij verbitterd. 'We hebben allemaal ons eigen ingestudeerde script. Kate speelt de Martelares, ik de Verloren Zaak en jij, jij bent de Vredestichtster.'

Hij denkt dat hij me kent, maar dat is wederzijds – en als het om geschillen en onenigheid gaat, mag Jesse zich een verslaafde noemen. Ik kijk hem strak aan. 'O, en wie zegt dat?'

Jesse gaat ermee akkoord dat hij op het parkeerterrein op me wacht. Het betreft een van de weinige keren die ik me kan herinneren dat hij daadwerkelijk iets doet dat ik hem heb opgedragen. Ik loop de hoek om naar de voorkant van het gebouw, waar twee waterspuwers de ingang bewaken.

Het kantoor van Campbell Alexander – van Esquire – bevindt zich op de tweede verdieping. De muren zijn gelambriseerd met hout dat de kleur heeft van een roodbruine merrie. Mijn sportschoenen zakken enkele centimeters weg op het moment dat ik op het hoogpolige oosterse tapijt stap, en de secretaresse draagt zwarte pumps die zo fantastisch glimmen dat ik er mijn eigen gezicht in weerspiegeld zie. Ik werp een vluchtige blik op mijn afgeknipte korte broek en de Keds die ik vorige week, toen ik me verveelde, met behulp van Magic Markers van tatoeages heb voorzien.

De secretaresse heeft een supergladde huid, perfecte wenkbrauwen en honingkleurige lippen, die ze momenteel gebruikt om degene die zich aan de andere kant van de lijn bevindt de huid vol te schelden. 'Je kunt niet van mij verwachten dat ik dat een rechter ga vertellen. Dat *jij* Kleman niet wilt horen razen en tieren wil nog niet zeggen dat *ik* dan maar... nee, als je het toch wilt weten, die opslag heb ik gekregen voor het uitzonderlijke werk dat ik hier verricht en voor de flauwe shit waarmee ik elke dag opnieuw word opgezaald; om je de waarheid te zeggen, voor datgene waar wij nu...' Ze houdt de hoorn een eindje van

haar oor vandaan. Ik hoor het zoemgeluid van een verbroken verbinding. 'Klootzak,' foetert ze, waarna ze zich opeens lijkt te realiseren dat ik op pakweg een meter afstand sta. 'Kan ik je ergens mee helpen?'

Ze bekijkt me van top tot teen en geeft me een plekje op de algemene schaal van eerste indrukken. In haar ogen schiet ik duidelijk ernstig tekort. Met fier opgeheven kin veins ik onverstoorbare zelfbeheersing die bij lange na niet de werkelijkheid weerspiegelt. 'Ik heb een afspraak met meneer Alexander. Om vier uur.'

'Die stem van jou,' zegt ze. 'Over de telefoon klonk je niet zo...'

Jong?

Ze glimlacht opgelaten. 'Wij doen geen jeugdzaken... althans in het algemeen niet. Ik kan je eventueel de namen geven van enkele praktiserende advocaten die...'

Ik haal diep adem. 'In feite...' onderbreek ik haar, '... hebt u ongelijk. Smith versus Whately, Edmunds versus het Womens and Infants Hospital en Jerome versus het diocees van Providence waren allemaal procederende jeugdigen onder de achttien. En deze drie zaken resulteerden in een juryuitspraak ten gunste van de cliënten van meneer Alexander. Ik heb het nu alleen nog maar over de gevallen van het *afgelopen jaar*.'

De secretaresse kijkt me met knipperende ogen aan, waarna er een glimlachje over haar gezicht kruipt, alsof ze besloten heeft dat ze me bij nader inzien misschien toch mag. 'Nu ik erover nadenk... wil je misschien even wachten in zijn kantoor?' stelt ze voor. Ze staat op om me de weg te wijzen.

Zelfs als ik gedurende de rest van mijn leven elke minuut spendeer aan lezen, dan nog geloof ik niet dat het me ooit zal lukken het totale aantal woorden tot me te nemen. Woorden die vervat zijn in de boeken die van de vloer tot aan het plafond de muren van het kantoor van Campbell Alexander, van Esquire, bedekken. Ik begin te rekenen. Als elke bladzijde pakweg vierhonderd woorden bevat, en elk wetboek telt vierhonderd pagina's terwijl er twintig van die werken op elke plank staan, waarvan elke boekenkast er zes heeft, dan – wel allemachtig – heb je het over om en nabij de negentien miljoen woorden, en dat betreft dan alleen nog maar een gedeelte van het muoppervlak van dit kantoor.

Ik ben lang genoeg alleen in het kantoor om te merken dat het bureau er zo netjes uitziet dat je op de onderlegger Chinees football kunt spelen, en dat er geen enkele foto van vrouw, kind of van hemzelf te zien is, en dat, ondanks het feit dat het kantoor er voor de rest smetteloos uitziet, er op de vloer een bakje met water staat.

Ik realiseer me dat ik verklaringen aan het zoeken ben. Een zwembad voor een mierenleger. Een of andere primitieve luchtbevochtiger. Een luchtspiegeling.

Nadat ik mezelf bijna van de laatstgenoemde mogelijkheid heb overtuigd en als ik me naar voren buig om te voelen of het bakje ook echt is, gaat de deur met een ruk open en val ik bijna uit mijn stoel. Vervolgens kijk ik recht in de ogen van een Duitse herder die naar binnen loopt, me een moment lang met zijn priemende blik doorboort en daarna rechtstreeks naar het waterbakje stapt om te gaan drinken.

Campbell Alexander loopt eveneens het kantoor in. Hij heeft zwart haar en is minstens zo lang als mijn vader – ruim een meter tachtig. Compleet met een rechthoekige onderkaak en ijzige ogen. Nadat hij met een schouderbeweging zijn jasje heeft uitgedaan, en het vervolgens keurig aan de achterkant van de deur heeft gehangen, trekt hij een dossier uit een kast en loopt ermee naar zijn bureau. Ondanks het feit dat hij tegen me praat, vertikt hij het oogcontact met mij te maken. ‘Ik wil geen padvinderijkoekjes,’ zegt Campbell Alexander. ‘Hoewel je Brownie-koekjes verdient voor je vastberadenheid. Ha.’ Hij lacht om zijn eigen grap.

‘Ik verkoop niets.’

Nieuwsgierig kijkt hij me even aan, waarna hij op een telefoonknop drukt. ‘Kerri,’ zegt hij zodra de secretaresse zich meldt. ‘Wat doet dat hier in mijn kantoor?’

‘Ik ben gekomen om u in te huren,’ zeg ik.

De advocaat laat de intercomknop los. ‘Dat denk ik niet.’

‘U weet niet eens of ik juridisch gezien sterk sta.’

Ik doe een stap naar voren. De hond volgt mijn voorbeeld. Voor het eerst merk ik dat deze herdershond zo’n vest met een rood kruis aan heeft, zoals het kledingstuk van een sint-bernardshond die rum over de besneeuwde hellingen van een berg sjouwt. Onwillekeurig steek ik mijn hand uit om hem te aaien. ‘Niet doen,’ zegt Alexander. ‘Judge is een geleidehond.’

Mijn hand gaat terug naar mijn zij. ‘Maar u bent niet eens blind.’

‘Bedankt dat je me daarop attendeert.’

‘Nou... wat is er dan met u aan de hand?’

Prompt heb ik spijt en zou ik die woorden terug willen nemen. Heb ik soms niet meegemaakt dat Kate dat soort vragen van wel honderd lompe mensen moest pareren?

‘Ik heb een ijzeren long,’ zegt Campbell Alexander kortaf. ‘De hond zorgt ervoor dat ik me niet te dicht bij magneten begeef. Zo, en nu zou ik graag willen dat je me goedgunstig vereert met je vertrek; mijn secretaresse zal je de naam geven van iemand die...’

Maar ik kan nu nog niet gaan. ‘Is het echt waar dat u God voor het gerecht hebt gedaagd?’ Ik haal alle krantenknipsels tevoorschijn, leg ze op zijn lege bureau en strijk ze glad.

Zijn wangspier vertoont een zenuwtrekje, waarna hij het krantenar-

tikel oppakt dat boven op het stapeltje ligt. 'Ik heb het diocees van Providence gedagvaard omwille van een kind uit een van hun weeshuizen. Hij had medisch gezien een experimentele behandeling met foetaal weefsel nodig. Een behandeling die hij niet kreeg omdat men dat beschouwde als strijdig met de richtlijnen van het Tweede Vaticaans Concilie. Het levert echter een veel betere krantenkop op wanneer je duidelijk maakt dat een negenjarige jongen God voor het gerecht daagt omdat hij vindt dat hij in het leven aan het kortste eind trekt.' Zwijgend staar ik hem aan. 'Dylan Jerome,' geeft de advocaat toe, 'wilde God gerechtelijk vervolgen omdat Hij niet goed genoeg voor hem zorgt.'

Alsof een regenboog het grote mahoniehouten bureau doormidden heeft gekliefd. 'Meneer Alexander,' zeg ik. 'Mijn zus heeft leukemie.'

'Dat spijt me dan zeer. Maar zelfs als ik opnieuw tegen God zou willen procederen, wat ik niet van plan ben, dan nog is het onmogelijk namens iemand anders een rechtszaak aan te spannen.'

Er is veel te veel uit te leggen – mijn bloed dat zich door de aderen van mijn zus verspreidt; de verpleegsters die me in bedwang houden en vervolgens in mijn lijf prikken om witte bloedcellen te verzamelen, zodat Kate die eventueel kan lenen; de dokter die zegt dat ze de eerste keer niet voldoende materiaal hadden verkregen. De blauwe plekken en de zeurende pijn in het bot, diep vanbinnen, nadat ik mijn beenmerg had afgestaan; de injecties die in mijn lichaam meer stamcellen opwekten, zodat er voor Kate extra cellen zouden overblijven. En het feit dat ik niet ziek ben, maar dat ik evengoed wel ziek zou kunnen worden. Het feit dat ik een akker ben voor Kate, en dat dat de enige reden is waarom ik op de wereld ben gezet. Het feit dat zelfs op dit moment een belangrijke beslissing over mij wordt genomen, en dat niemand de moeite neemt mij daarover aan te spreken, de persoon die het meest in aanmerking komt om een mening over dit alles te geven.

Er is veel te veel uit te leggen, dus doe ik wat in mijn vermogen ligt. 'God staat hierbuiten. Het betreft alleen mijn ouders,' zeg ik. 'Ik wil hen aanklagen wegens aantasting van mijn recht op lichamelijke onschendbaarheid.'